8. Årg. SEPTEMBER 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

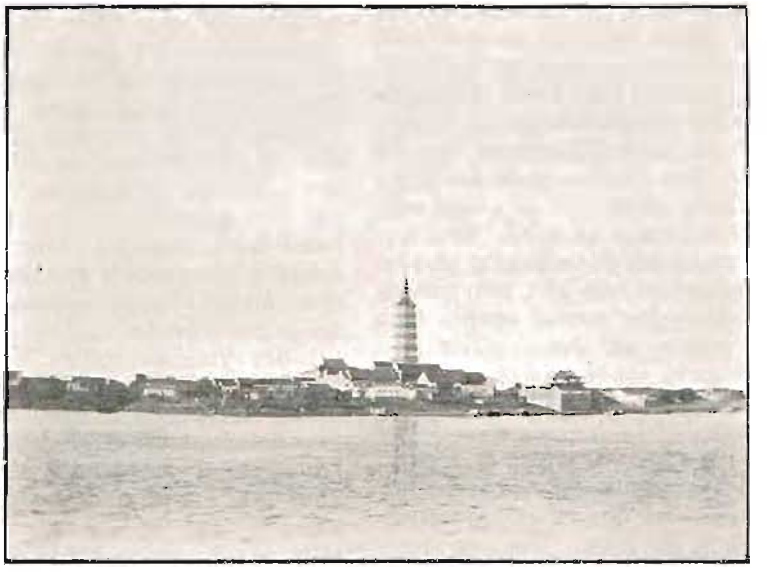

Staden Ganking.

Innehåll:

Stora äro Herrens verk. — Brefafdelningen. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Stora äro Herrens verk.*

I.

Vi skulle i afton tala om missionen i Kina. Jag vill då meddela några erfarenheter från den tid, som det varit mig beskärdt att få arbeta i missionens tjänst i detta land, och därvid utgå från ett ord i Romarebrefvets 11 kapitel, ett ord, som lyder så: »*Frälsningen har vederfarits hedningarna*».

Den evangeliska missionen i Kina har nu snart bedrifvits under ett helt århundrade. Missionärerna, Guds vittnen, hafva trängt allt längre och längre in i landet, till dess de hafva nått dess yttersta gränser. Ensamma hafva de gått ut i den stora folköknen bland dessa tusenden och åter tusenden af verkliga hedningar. De hafva gått där och under många tårar burit ut den ädla säden. Ja, deras väg har mången gång varit tecknad med blod. Men hvar de hafva gått fram, hafva de inlagt något af den surdeg, som Herren Jesus talar om. De hafva haft många svårigheter att bekämpa, ofantligt stora svårigheter, som, mänskligt taladt, hafva synts oöfvervinneliga. Flera af dessa svårigheter hafva gjort dem oändlig smärta. Det har för dem varit smärtsamt att se, hvilket intryck folket tagit af de romerska katolikerna, som under flera hundra år bedrifvit mission i Kina. Kanondundret från deras fästningsvallar, deras maktspråk vid domstolarna, den världsliga rang, som de af regeringen tillskansat sig, det ena med det andra har icke varit egnadt att gifva det kinesiska folket någon sann bild af Guds rike och af Jesus Kristus, detta rikes konung. Det har äfven förorsakat våra missionärer outsäglig smärta att se verkningarna af det mördande gift, som genom européer införts i landet — jag menar opiet. Och dock — Herren har under allt detta gifvit sina vittnen nåd att tränga framåt, allt längre och djupare in bland det kinesiska folket. Om jag i afton får frambära ett enkelt vittnesbörd om Guds rikes seger bland kineserna, så vill jag säga, att under de femton år, jag varit i Kina, har jag kunnat märka, hur Guds rikes surdeg arbetat på djupet af kinesernas hjärtan och alltmer arbetat sig fram. Väldiga rörelser hafva de två sista åren pågått därute och pågå ännu. Är det kanondundret, som åstadkommit detta? Nej. Är det diplomatien? Nej. Det är *Guds Ande*, som genom Guds ord verkar i Kina. Och surdegen verkar bland Kinas alla stånd och klasser. Vi hafva sett det bland *mandarinerna*, dessa, som af gammalt hatat européerna och missionärerna, som hatat ljuset, därför att det varit så obehagligt för dem, därför att det blottat dem själfva, deras orättfärdighet och förtryck. Vi hafva sett, huru Guds Ande nått äfven den klassen i Kina. Vi fingo vid en af våra utstationer en domare, som var mycket fientlig mot de kristna. En dag hade några af dessa gått till en stor by och för första gången på dess gator förkunnat evangelium. De slogos i bojor och fördes inför domaren. Denne satte sig på domstolen och afkunnade följande dom: »Om I viljen förblifva kristna, utvisar jag eder från edert hem. Gån till utlandet! I hören utländingarna till, och utländingarna få taga emot eder». Den domaren flyttade sedan från denna plats. Två år därefter kom en dag en man in i vårt mottagningsrum och begärde att få tala vid mig. »Jag är bror till den och den mandarinen», började han — det var just den nyss omtalade domaren — »han har kommit tillbaka till samma plats som ordinarie domare och vill nu meddela eder, att han önskar sig en kristlig tidning, samt att han gärna vill hafva besök af missionärer, så snart någon reser genom hans stad». Kort därefter satt denne domare åter till doms. Några hedningar hade trott, att de kunde förfölja de kristna så mycket de ville, men nu afkunnade han en helt annan dom än förut, en dom, så lydande: »Jag har lärt det nu. De kristna äro ett godt folk, ett dygdigt folk. Kristendomen är en nyttig religion för vårt land. Lär er den, så blifven I bättre människor!» Endast två år och en sådan förändring!

Men Herren har användt ett annat medel för att ännu tydligare visa, hvad han verkat i Kina. Han lät förföljelsens storm bryta lös öfver landet. Änkekejsarinnan utfärdade dödsdomen öfver oss missionärer och öfver alla kristna i riket, och hon telegraferade till alla dess guvernörer, att de ögonblickligen och ovillkorligen skulle verkställa domen. Det var en pröfningens stund, då det för ämbetsmännen gällde att afgjordt och bestämdt besluta sig för, på hvilken sida de ville stå. Det var att befara, att hvarenda ämbetsman skulle taga bilan i sin hand för att utgjuta de missionärers blod, som funnos inom hans område. Men så skedde ej. Af Kinas *aderton* guvernörer var det endast *tre*, som delgåfvo sina underlydande kejsarinnans befallning, och af dessa tre var det *endast en*, som beslöt sig för att till det yttersta utföra hennes vilja. Denne man befallde, att alla missionärerna inom hans distrikt skulle halshuggas. Men den person, som skulle utföra domen, bad: »Ers excellens, sänd någon annan!» Guvernören meddelade sin befallning till den ene efter den andra, men ingen ville verkställa den. Då kastade han af sig sin ämbetsdräkt och utförde själf, hvad som i Kina anses ytterst förnedrande: en bödels arbete. Hvad var det, som gjorde, att de andra ämbetsmännen vägrade döda missionärerna? Ja, hvad var orsaken? Vi hade icke kunnat vänta något sådant. Det var *Gud*, som genom sin Ande själf hade verkat i dessa mäns hjärtan.

Och hvad var det, som gjorde, att, då dödsdomen telegraferades till intendenten i den stad, där vi voro, han icke kastade oss i fängelse utan befallde oss att ögonblickligen fly? »Edra bödlar», sade han, »äro här inom ett par dagar». Vi förstodo icke då hans vänlighet; vi uppskattade den ej, såsom vi hade bort, men på grund af hans envishet blefvo vi tvungna att fly. Våra lif räddades, men han afsattes och hotades med döden. Ja, i själfva verket blef han dömd till döden, för hvad han hade gjort mot oss, fastän han sedermera räddades. Och hvad var det, som gjorde, att den man, i hvars hand vi

* Föredrag, hållet i Trefaldighetskyrkan i Uppsala i okt. 1902, af *E. Folke*.

därefter lämnades, en annan högt stående tjänsteman, telegraferade till alla högre ämbetsmän utefter den väg, där vi skulle färdas fram, och bad dem taga hand om oss samt hjälpa oss att i lugn komma till kusten? Hvad var det, som gjorde, att denne man, när vi bröto upp, gaf oss ett respass, hvari han förklarade, att missionärerna kommit för att rädda och hjälpa det arma kinesiska folket, och att vi därför borde skyddas? Hvad var det, som gjorde, att, då vi reste utefter floden och en hop fientliga ryttare voro efter oss för att gripa oss, en kinesisk kapten icke fick någon ro i sitt inre utan, för att få reda på oss och varna oss, i sträng hetta vandrade till fots en och en half svensk mil, en väg full af små kullerstenar, och utan att skaffa sig någon förfriskning? När han kom ombord, och jag beklagade honom för det lidande, han fått utstå för vår skull, svarade han: »Det är ju blott min plikt; jag måste göra den, och i synnerhet mot er, som kommit hit för att gagna vårt folk». Vi sågo, hvad dessa ämbetsmän utstodo. Vi visste, hvad som hotade dem. Det fanns ingen utsikt för dem, som på något sätt åtogo sig de infödda kristna eller missionärerna, att få lefva, ingen utsikt för dem att undslippa domen. Och dock, huru många af oss missionärer räddades icke! Huru få jämförelsevis blefvo icke dödade! Vi hafva ofta hört skildras de förfärliga grymheter, för hvilka *de* blefvo utsatta, som ledo martyrdöden. Det har upprört våra hjärtan och kanske hos mången väckt en bitter känsla mot kineserna. Men låtom oss icke glömma, huru många af Kinas ämbetsmän, som gåfvo sina lif för oss, eller som voro villiga att offra sig för att rädda oss! Vi våga säga, att detta om något är ett bevis på, att *Gud* verkat i Kina. Missionen har icke varit förgäfves bland Kinas folk. Den har redan burit oändligt stora och rika frukter.

Låt mig vidare erinra om den man, som efterträdde den guvernör, hvilken med egen hand afrättade så många kristna! En af hans första regeringshandlingar var, att han ur sin egen börs lät utbetala en stor summa penningar till de kristna, hvilka fått lida under förföljelserna, samt att han skickade efter missionärer, på det de skulle hjälpa honom att återställa ordningen. Sedan lät han utfärda ett edikt, hvari han förklarade: »*Konfucius med sina utmärkta lärosatser har icke gifvit oss kraft att utföra, hvad han lärt oss, men de, som bekänna Jesus, hafva fått kraft att utföra, hvad Jesus lärt dem*». Är icke detta ett vittnesbörd att akta på, ett vittnesbörd så mycket märkligare, som det afgifvits af en man, hvilken i Kina innehar en hög samhällsställning?

Det har varit en annan folkklass i detta land, som äfven synts mycket oåtkomlig för evangelium, jag menar *de lärde*. Huru ofta hafva icke de, då missionärer kommit till landet, tillställt upplopp och sökt motverka sanningen! Huru självtillräckliga hafva de icke känt sig, och huru hafva de icke ansett sig hafva nog i konfucianismen! Och dock hafva vi märkt, att äfven inom den klassen har det på djupet pågått en mäktig rörelse. Vi vilja blott erinra om en af våra mest välsignade infödde medhjälpare, en man, som i konfucianismen icke fann kraft att öfvervinna sina synder, men som lärde känna Kristus och i honom fann kraft. Han hade endast några få gånger hört de kristna hålla morgonbön, då det hos honom blef en förändring. Han for till sitt hem, fastade och bad i sju dygn, och när dessa voro ute, bar han fram sina afgudar samt begrof dem i en brunn. Sedan predikade han Kristus och det med makt, så länge han lefde. Jag kände honom väl. Jag såg honom, då han fastade och bad och kämpade med Gud för sina landsmäns frälsning. Och dock hade han en gång varit en af Konfucii mest hängifna lärjungar.

Vi vilja äfven erinra om en annan, mycket framstående Konfucii lärjunge, som ansågs vara den lärdaste mannen i sin provins. När denne man första gången hörde en kristen tala om Frälsaren, steg han fram och sade: »Det är detta, jag sökt i så många år, men aldrig funnit. Gif mig böckerna!» Och när han läst och funnit, hvad han sökt, skref han: »Nu säger jag aldrig mera: 'Min Konfucius, min Konfucius', utan: 'Min Jesus, min Jesus'». Ja, sådana under hafva vi sett, att *Gud* har utfört bland Kinas lärdaste män.

Och när Kinas kejsare under tiden strax före förföljelsernas utbrott sökte göra sitt allra bästa för sitt arma folk, vet jag, hurusom stora skaror kommo för att köpa biblar. Hvaraf kom sig detta? Jo, många hade börjat finna, att konfucianismen icke kan tillfredsställa en törstande själ. Äfven Kinas lärde behöfva en frälsare, och bland dem är det äfven många, som i enfaldig tro tagit emot Jesus Kristus. Ännu i dag hafva vi i vår provins en lärd man, hvilken, när han läste Marci evangelium, tänkte: »Det var en förunderlig man, denne Jesus. Honom måste jag bedja till och tro på», och han gjorde det äfven. Hans öfverordnade fingo reda på detta och befallde honom öfvergifva Kristus, men han svarade: »Nej, här är sanningen, och jag kan ej lämna den». — »Kejsaren skall fördrifva alla, som tro på Kristus, och det ganska snart», sade man honom. »Huru därmed förhåller sig, vet jag icke», svarade den lärde, »men hvad jag vet är, att Gud icke skall tillåta, att evangelium utdrifves ur Kina». Denne man hade aldrig sett en kristen, aldrig hört en kristen, blott läst Marci evangelium. Han blef nu slagen på händerna, så att de svullnade, samt kastad i fängelse, men där fortfor han att läsa Guds ord och det så högt, att alla hörde det. Han lefver ännu i dag och är en förkunnare af evangelium.

Brefafdelningen

Tong-chon-fu den 18 april 1903.

Älskade missionsvänner!

(Forts. från föreg. n:r)

I Si-an förde vår värd oss en dag till det kejserliga palatset, där kejsarinnan och kejsaren bodde, då de flydde

hit från Peking. Något storartadt eller anmärkningsvärdt är det ju egentligen ej, om man jämför det med furstliga palats i Europa, men det var ändå underbart att stå i samma rum, där den grymma kvinnan bott, och hvarifrån hon utfärdat sina befallningar under de månader, hon var i Si-an. Hon intog under denna tid alltid första platsen. Kejsaren bodde i en sidovåning och serverades endast hälften af de rätter, som hans höga moder fick. Detta betyder mycket i Kina, ty i den mån man vill hedra någon, bjudas många rätter. Kanske det kan intressera någon höra, att kejsarinnan lär ha fått 40 rätter till hvarje mål. Hon lämnade emellertid det mesta orördt och blef, sades det, mager och blek under sin vistelse där, och det var ju ej att undra på.

Då vi lämnade Si-an, hade värmen börjat, och hela vägen hit var det mycket varmt ehuru ej tryckande. Under det de andra åkte i kärror, fick jag en bärstol och kom så att fara något förut men icke ensam, ty utom mina tre bärare hade jag vid affärden en soldat på hvardera sidan om stolen och så vår tjänare framför, så den gången var det riktigt ståtligt! Hela vägen hafva vi också eskorterats af en eller två soldater. Den aftonen väntade oss också en angenäm öfverraskning. Sedan vi som vanligt tagit in på värdshuset, sände herr Berg bud till mandarinen med förfrågan, om vi kunde få begagna oss af de varma bad, som särskildt göra denna plats bemärkt. Vattnet kommer nämligen från varma källor i bergen och lär vara i hög grad hälsobringande. Finare bassänger äro byggda för mandarinerna och andra för folket i allmänhet. Nu sände mandarinen, som är mycket vänlig mot européer, sin tjänare och lät inbjuda oss till mandarinernas hotell, d. v. s. det, som annars endast får begagnas af dem. Vi antogo inbjudningen och kommo till den allra vackraste plats, en af de vackraste, jag sett i Kina. Rummen voro rena, stora och vackert målade och trädgårdarne förtjusande. Här hade äfven de kejserliga bott, då de reste förbi, men deras rum får ingen sedan bebo. Sedan vi i mandarinfruarnes bassäng fått oss ett skönt bad — vattnet var alldeles varmt, väl 38 à 39° Cel., och ständigt rinnande, — intogo vi en kinesisk måltid, som den vänlige mandarinen skickat oss. Under det herr Berg på kvällen gjorde denne höge herre sin uppvaktning, vandrade vi andra omkring på upptäcksfärd i trädgårdarne. Här voro dammar med små vackra broar, lusthus, tempel, träd i sin ljusgröna vårskrud, så att man i det härliga månskenet kunde trott sig förflyttad till ett sagoslott. Tröttheten dref oss dock snart in; morgondagen med sin långa, besvärliga resa väntade ju, och vi behöfde hvila. Ej glömma vi så lätt »L'intong» och aftonen där.

Ju mer vi närmade oss målet för vår resa, desto ifrigare längtade vi att vara framme. Så kommo vi in i Tong-chou-distriktet. I Uei-nan, där vi tillbragte natten, kom en troende man för att hälsa på sin »pastor». Under det mina reskamrater följde med honom till hans hem, satt jag kvar på värdshuset. Aftonen var skön och fridfull, och det var ljufligt att stilla hjärtat vid Guds ord. Med tanke på, att jag nu kommit inom det område, där jag väntar att få mitt verksamhetsfält, slog jag upp Jousa 1:sta kap. Huru lefvande blefvo icke orden! Det var, som hörde jag Herrens röst till mig: »Jag vill gifva — — jag skall icke släppa dig, — icke öfvergifva dig, var fast och stark, förfäras icke och var icke försagd, ty Herren, din Gud, är med dig i allt, det du företager dig.» Det började skymma, jag kunde icke se längre, men min bägare var fylld, och jag fick nu utgjuta mitt hjärta i tack och lof för det förflutna och på nytt anförtro mig i Guds hand. Huru maktlös man känner sig inför det stora arbetet här, helst som tungan ännu icke är löst! Men äfven i detta hjälper »all krafts, all nåds, all visdoms Gud». Viljen I, som läsen detta, söka tänka eder in uti, huru det kännes att längta efter att kunna tala om Jesus och icke kunna det? Och viljen sedan bedja för oss härute, som dag för dag arbeta på, att detta hinder må öfvervinnas? Den hjälp, Herren gifvit, är som en underpant på, att han vill och skall föra igenom.

Folket utmed vägen var snällt och fredligt. Främlingen i bärstolen beskådades naturligtvis med intresse, och de vanliga frågorna och svaren utbyttes. På ett värdshus, där vi tagit in och ätit middag, fylldes rummet, just som vi lagt oss att hvila, med kvinnor. De hade så mycket att fråga om och undra öfver. En undersökte min ena fot och en den andra, en höll min ena hand och en den andra, under det att de andra systrarne voro lika omringade. Sedan de frågat om både det ena och det andra, böjde sig en fram och frågade: »Hvar är hennes »ma» = mamma? Den frågan kändes som en varm ström till mitt hjärta, och jag kunde ej låta bli att trycka den hand, hvarmed hon höll min. Vi äro mycket olika, vi människor, men ändå så lika! En lärdom fick jag på vägen af en liten tiggargosse. Kanske han äfven kan lära dig något. Han låg där på vägen, och föll, som tiggaren brukar här, då jag for förbi, ned med hufvudet mot marken och bad om en allmosa. Jag gaf honom några slantar, och knappt hade han samlat ihop dem, förrän han som en pil sprang åstad före bärstolen. Jag såg honom hämta en liten bror, och snart låg äfven den lille — han var väl ej mer än tre år, — på vägen och tiggde. När så också han fått några slantar, skyndade den första fram ur sitt gömställe och hjälpte honom samla ihop dem. Jag for vidare med den frågan i mitt hjärta: »Är du lika angelägen om att dina bröder skola få del af de välsignelser, som Herren gifvit dig?»

Ungefär en half svensk mil från Tonchou såg jag några kineser stå och spana utåt vägen. När de fingo syn på mig, vände de springande åter till staden. Det var några af de trogna tjänarne, som sett om hus och bohag, medan vi varit borta. Synbart gladt mottogo de mig i porten, men ännu större blef glädjen, när deras gamla husbondfolk kom. Allt är så städadt och pyntadt. Vi kunna knappt fatta, att det är tre år, sedan vi lämnade denna plats, så likt det är sig allt.

Nu äro vi snart i ordning, och tillredelser göras för ett stort möte, som skall hållas nästa vecka. Guds rike synes här hafva gått framåt. I många byar samlas folket till gudstjänst om söndagarne. Vi bedja om och vänta på en tid af väckelse och välsignelse. Bedjen med oss!

Under det vi tacka Gud för all hans godhet mot oss, känna vi ock ett behof att tacka de vänner, hvilka i kärlek och förbön följt oss på resan. I detta vet jag, att alla mina reskamrater förena sig. Till sist vill jag sända missionsvännerna de ord, som jag en afton, då jag särskildt behöfde »få ny kraft» fick ifrån Herren: »Jag är Herren, *din* förbarmare», — *din* förlossare», — *din* försvarare». Sänk ned ditt hjärta och din tanke i de orden, blicka upp i Jesu ansikte och säg: *min* för-

barmare, *min* förlossare, *min* försvarare och tag i tro ut, hvad som ligger i dessa dyrbara ord!

»Salig den tjänare, hvilken hans Herre finner vakande, då han kommer!»

Jane af Sandeberg.

* * *

Den 28 april 1903.

»Axplock från Tong-chou-fu»!

Vårt stormöte är nu öfver. I dag på morgonen skingrades vännerna efter att hafva varit samlade med oss i tre dagar kring Guds ord. Som vi kommo hit den 9:de och de första dagarne hade brådtom med att komma i ordning, och så stormötet började den 25:te, voro de lediga minuterna få om ens några. Nu är emellertid allt lyckligt och väl öfver, och vi hafva ännu en gång fått erfara, att »som vår dag är, så skall vår kraft vara!»

Från Tong-chou-fu, Ch'eng-hsien, P'ucheng, Chao-I, Hua-cheo, Hua-In och Wei-nan kommo församlingsmedlemmar och forskare till ett antal af omkring 40. Att de ej voro flere, berodde nog på att tiden för mötet var väl sent på våren. Evangelisterna Kao och Li ledde tillsammans med mig mötena, som, förutom af predikningar, bestodo af — jag hade så när sagt — »äkta svenska bibelsamtal». Med erfarenhet af, huru välsignelsebringande dylika samtal äro, beslöt jag praktisera sådana här, och början manar till fortsättning. Vårt första samtal var hämtadt ur Apg. 16:de kap. om Lydia och fångvaktaren i Filippi, hvilket gaf oss anledning att tala om bönen, bättringen, syndaförlåtelsen, dopet, förföljelse, glädjen i Gud m. m. De öfriga samtalsämnena voro hämtade ur 1 Petr. 1: 17—19 och Jakob 1: 19—27. Småningom lära sig nog de troende kineserna på detta sätt att själfva forska i skrifterna och icke endast åhöra föredrag. Vår kära syster Fredrika Hallin, som under vår bortovaro haft vård om stationen, kom till mötet och bidrog att göra detsamma nyttigt och glädjande. Fröken af Sandeberg och broder Jakob Bölling hade ock hvar sitt budskap, som framfördes genom tolk. Vid nästa möte är nog det hindret undanröjdt. Vår ledare i Huachou-distriktet — Chang Chao hsiang — fick hembud strax före mötet. Han var en nitisk arbetare och saknas allmänt. Dödsorsaken var lungsot. Till hans änka bidrog församlingen med 5 tæls och vi med något dessutom, praktiserande, hvad vi haft före under vårt bibelsamtal ur Jakob 1: 27. I Huachou finnes flera forskare, bland dem en ung lärare (med knapp!). 18 sångböcker, 5 helbiblar och 11 nya testamenten såldes under mötet, och till omkostnadernas bestridande (kineserna bestodo allting själfva) insamlades 34,000 cash, motsvarande omkring 40 kr., ett mycket glädjande resultat. Det beslöts, att nästa stormöte i höst skulle hållas i Weinan, och tro vi, det skall gifva en lyftning åt hela distriktet där. Ganska många få vi nog då döpa, som vi nu dröjde med, beroende på, att vi så nyligen hade kommit tillbaka.

»Allt lif börjas med frö, läste jag i dag i ett föredrag, och förvisso är det mycket »frölif» här i mångas hjärtan. En gammal man, som vid vårt sista möte ville aflägga ett vittnesbörd, låg hela tiden under det han talade på knä framför talarestolen. Jag lät honom hållas, ty jag förstod så väl hans ännu något dunkla begrepp. För honom var Gud så hög och stor, och, när han måste falla på knä, då han talar med en jordisk ämbetsman, skulle han då icke göra det för sin Gud, äfven om han icke talar *till* honom utan *om* honom?

Vi hafva stora förhoppningar om Guds verk här, och så hafva ock kineserna själfva. Likt Paulus vill jag säga: »*öfvertygad* därom, att den, som har begynt ett godt verk, skall fullborda det intill Jesu Kristi dag», Filipp. 1: 6.

I Mästarens tjänst
August Berg.

* * *

Yungning d. 23 maj 1903.

Käre broder!

Nåd och frid!

I mitt förra bref berättade jag om oroligheterna under den stora examen här. Allt blef sedan lugnt och stilla en tid. Högste mandarinen i staden uppvaktade oss efter examens slut för att höra, om saken var uppgjord till vår belåtenhet. En tid efteråt blef det åter oro i sinnena, och vi fruktade, att en allmän förföljelse skulle utbryta mot oss och de kristna. Anledningar till oroligheter och oroande rykten äro ej så lätt att finna ut. Alltid är det ju det gamla vanliga — främlingshat och kristendomsfiendtlighet. — »Bort med missionärerna och de kristna» heter det. Hvad som underblåst elden här, är de ökade skatterna samt ombyte af prefekt i Honan-fu. Den nye prefekten skulle vara vänligt stämd mot oss främlingar och missionen, sades det, och folket hotade med uppror, i händelse han tillträdde. Stora skaror samlades i Honan-fu, och man fruktade upplopp. Det lyckades dock den gamle prefekten att stilla folket, och skaran skingrades så småningom. Ännu har prefektombyte ej skedt, så vidt vi veta. Det talades och diskuterades om här, att unge män mellan 20—40 år skulle öfva sig i vapnens bruk och bilda en armé, som det sades, för att skydda trakten mot röfvareband. De vågade ej öppet omtala sina planer, men hemligt diskuterades det om helt andra saker. — En troende yngling, som var ute på en marknad och tog tillfället i akt att vittna om Gud och sprida böcker, blef slagen och bortkörd. Efter ett sammanträde i en större by gjorde en skara män, beväpnade med bössor och knifvar, öfverfall i ett af de kristnas hem. — Herren höll dock sin skyddande hand öfver dem, så att ingen skadades och intet förstördes. Byfolket lade sig ut för dem och skyddade dem. — De hade utsatt ett par af de följande dagarne, då de skulle gå till andra byar och anfalla de kristna. Synbarligen hade de ingen afgjord ledare, ty då mandarinen, för hvilken vi anmälde saken, ingrep, blefvo de rädda och vågade ej företaga sig något vidare ofog. Mandarinen reste själf ut till byn och sammankallade de framstående männen från de närliggande byarne, talade allvarsamt med dem och gjorde dem ansvariga för framtida anfall mot de kristna. —

Nu är åter lugnt. Vi få under allt sitta trygga under den Allsmäktiges skugga. — »Herren Zebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg.»

Vi hafva just haft vårt stormöte, då tre män döptes. Rätt många af de kristna kommo från 12 olika byar och stannade hos oss i tre dagar. — Det var ett godt och välsignadt möte. — Vi fruktade, att blott få skulle kunna

komma, ty det hade regnat ett par dagar. Där det finnes vilja, finnes ock väg, säger ordspråket. Några kvinnor som åkte, måste vända om på halfva vägen, ty vagnen kunde ej komma fram. Tre af dem kommo sedan ridande den nära fyra mil långa vägen. En kvinna från samma by gick hit. Två andra kvinnor — den ena blind och den andra halfblind — kommo gående 2 ½ sv. mil. Br. Blom kom hit och ledde mötet samt förrättade dopet, hvilket ägde rum tidigt en morgon nere i Lo floden, som flyter fram strax utanför staden.

För öfrigt fortgår arbetet som vanligt. Skolan har äfven fortgått utan afbrott. Vi voro rätt bekymrade för våra älskade flickor under den oroliga tiden men fingo nåd att kasta äfven den bördan på Herren. Herren bevarade våra och deras hjärtan i frid. — Nu stundar skördetiden och flickorna få gå hem. De två äldsta — 18 år — anmälde sig till dopet nu vid vårt möte. Herren bevare dem i sin sanning och fruktan! Herrens verk går framåt, och hans ord är ej fåfängt ibland oss. Många af de troende äro så nitiska, och Gud välsignar deras vittnesbörd. Särskildt i ett par byar hafva på så sätt flera börjat söka Gud. Äfven kvinnor och barn komma med på mötena och äro så ifriga att höra och lära. — Ebba var där en söndag helt nyligen, och hon tyckte det var så roligt och kändes så godt hos dem. Med glädje hafva vi försport om väckelse hemma i älskade fosterlandet. Må elden spridas allt fort ej blott i vårt land utan öfver hela vår jord!

Tack för uthållighet i arbetet för Kinas frälsning tack för trohet i förbönen! — Det går till seger, ära och härlighet för Guds folk, äfven om striden är het understundom. — En innerlig hälsning till Kommittén och öfriga vänner.

I Jesu kärlek
Anna Janzon.

* * *

I-Shï d. 28:de maj 1903.

»Hoppets Gud uppfylle eder med all fröjd och frid i tron, att I mån öfverflöda i hoppet genom den Heliga Andes nåd.»

Kära medarbetare i vingården!

Ofvanstående synes mig vara ett af de bästa löften, Guds Ande gifvit åt oss missionsarbetare. Kunna vi blott i tro på Gud fasthålla ett lefvande hopp på framgången af vårt verk och fröjdas och glädjas åt storheten af vår kallelse, så kunna vi gå igenom hvad som helst. Abraham hoppades, där intet hopp var — ty han trodde, att hvad Gud lofvat, det var han ock mäktig att hålla — och därför blef han en fader för många folk. Missionens Herre har sagt, att *han* genom oss vill göra alla folk till sina lärjungar — ty han sade: mig förutan kunnen *I intet* göra — och att han har all makt i himmelen och på jorden, och att han vill vara med oss alla dagar intill världens ände. Då vi såsom Abraham hålla ut i tron på vår Herre, få vi som Abraham se hans löften fullbordas.

Jag vill nu meddela litet från verksamheten inom I-Shï missionsdistrikt. Vi blefvo så godt som totalt blottställda på infödda manliga medarbetare, då evangelisten Ching från Haicheo församling lämnade oss. Jag kände mig en tid ganska betryckt; men så beslöt jag efter bön om Herrens ledning att till evangelist antaga en gammal församlingsmedlem, vid namn Lien, som jag en gång hade glädjen få döpa i Yincheng. Han har nu varit mig till stor hjälp och gjort mig mycken glädje med sitt nit för själars frälsning. Då han är hemma, utför han ett godt arbete i gästrummen vid gästemottagningen. Det visar sig i den förändrade ton, som där råder: ofta samtalas om andliga ting, äfven då endast vårt eget folk (läraren m. fl.) äro där. Lärarens ögon fuktas ofta af tårar, då Guds Ande ger oss något djupare intryck af sanningen. På senare tiden har han mycket samtalat med en granne, som förut varit fientligt sinnad. En dag fick denne se en stor traktat: »De tio välsignelserna», uppklistrad i templet på gatan. Orden fattade tag i hans inre, och han kom så in till oss på en morgonbön. Då det visade sig, att han var väl beläst, fick han ett par goda böcker, och genom dem blef han öfvertygad, att här var sanningen. Dagen lång syntes han nu ett par veckor i gästrummet läsande och samtalande, och det var påtagligt, att Guds Ande verkade på honom. En dag, då broder Vester och jag kommo gående öfver gården, funno vi våra kineser och denne vän samlade omkring dopgrafven. Vi gingo dit och fingo då se en »jordgud» ligga och flyta på vattnet. Det var vår väns sista afgud, som nu skulle tillintetgöras. När det var gjordt, hade vi ett samtal i gästrummet. Jag tror, att mannen af hjärtat tror på Jesus. Men full frid kan han ännu ej få, ty han har ännu ej hunnit afvänja sig från sitt opiumkraf utan måste dagligen taga litet opium för att kunna få kraft att skörda sitt hvete, som nu strax är moget. Efter skörden har han beslutat att bryta med lasten och har bedt mig då hjälpa sig.

Stor glädje beredde mig nyligen en troende man från församlingen i Sou-Feng under det nyligen hållna missionsmötet i Peichuang. Jag har länge förstått, att han är en, som är lärd af Gud, och bad honom därför predika vid ett af mötena. Chang har ej fått någon särskild undervisning af någon missionär; nu höll han dock en af de bästa och anderikaste predikningar, jag hört af kinesiska bröder. Ordet gjorde intryck, ty hans eget lif stod som en fast bakgrund för predikan. Hans ämne var: »Det eviga lifvet», huru det vinnes och bevaras. Han påpekade, att det gäller att lida för det hoppets skull, och att det är värdt att lida för. Själf har han för sin tros skull fått utstå mycket. Fast han är familjefar — har fem barn och barnbarn — måste han till denna dag smyga sig från hemmet, hvarje gång han skall till mötena. I början fick han vid hemkomsten vanligen uppbära både hugg och slag af den gamle, stränge fadern, men då denne sett, att ingenting hjälper, och att sonen arbetar så mycket trognare under de öfriga sex dagarna, har han nu blifvit mildare. Ändock sade sonen, att han darrar af fruktan, då han möter fadern efter hemkomsten från ett söndagsmöte.

Ofvannämnda missionsmöte var äfven det en bönhörelse. Vi ha förut brukat samlas höst och vår på missionsstationen, då de troende från de olika församlingarna i distriktet kommit till staden. Men vi ha alltid känt, att bördan utaf mottagning af mötesbesökande och härbergerandet af dem och deras vagnar och kreatur rätteligen borde bäras af församlingen och ej, som då skett,

till största delen af stationsföreståndaren och de öfriga missionärerna. Erfarenheterna från 1900 syntes mig tydligt peka på, att vi böra göra allt för att så snart som möjligt få församlingarna att stå på egna fötter, d. v. s. att leda de troende att mera lita på Herren och sina egna resurser än på oss. I ett nu kunna vi vara bortsopade från landet, och ha då icke församlingarna vant sig vid att ordna sina egna angelägenheter och svara för församlingens utgifter, så är fara värdt, att verket faller samman, ifall missionärerna skulle vara hindrade att snart återkomma. Mitt förslag till två af församlingarna att hålla vårmötena hos dem mottogs först med tvekan, men efter några uppmuntringens ord blefvo alla ense att hjälpa till. Det första mötet hölls Påskdagen i Suen-chuang. Jag fick ej vara med där utan fick sjukbud under natten och måste resa därifrån för att bistå fröken Angvik, som i fall från ett riddjur atbrutit sitt ena lårben. Påföljande söndag hade jag min hustru och båda barnen med vid mötet i Peichuang, där de infödda bröderna ordnat allt på bästa sätt. Systrarna E. Andersson och I. Berzelius samt broder Bergling voro också med. Under de två mötesdagarna hade vi flera bevis på Herrens närvaro ibland oss. 13 personer reste sig under ett möte och ingåfvo sina namn som »forskare» och sade sig vara beslutna att rensa sina hus från afgudar och att hålla söndagen i helgd samt flitigt bedja, läsa Guds ord och besöka mötena. Männen voro placerade ute på gården, som var täckt med en tältduk, och kvinnorna fyllde kapellet. Dessutom hade vi samtidigt predikan på en plan utanför huset, där en stor del af byns befolkning, som ej fick rum inne på gården, samlats. Något dop hade vi hvarken i Suenchuang eller här utan ansågo det vara bäst hålla dopkandidaterna på prof till hösten, då vi troligen komma att ha ett gemensamt missionsmöte i I-Shï.

Då jag skrifver detta, är jag nyss återkommen från en ny predikotur till Peichuang. Vid framkomsten på söndagsmorgonen fann jag till min glädje, att en stor del af församlingen, både män och kvinnor, ja äfven skolbarn, voro ute i de omkringliggande byarna (3 à 4 kilometer aflägsna) och vittnade om Herren. Någon af de äldre hade uppdelat skaran och gifvit hvar och en sina byar att besöka. Lyckliga och glada kommo de hem på aftonen och berättade, att, ehuru några smädat, de flesta dock mottagit dem väl och hälsat dem välkomna till en annan gång

Bedjen Herren med oss för en skolflicka där i byn, dotter till vår kock. Fadren vill, att hon skall gå i skolan ännu ett par år, och flickan själf önskar höra Herren till. Men hon är sedan barndomen bortlofvad. Svärföräldrarna fordra nu att få taga flickan och viga henne med sonen, fast hon är blott 14 år. Detta emedan hon nyss i skolan aftagit bandaget på fötterna; de vilja inte ha en svärdotter med stora fötter. Fadern har nekat att gifva ut henne nu, utan säger, att hon skall läsa i skolan. Motparten legde då män, som ett par dygn väntade utanför huset för att få fatt i fadern och då tvinga honom gifva efter. Genom de troendes hjälp lyckades fadern lista sig ifrån hemmet under natten och kom hit. Han har förut fått en rätt stor summa penningar för flickan; nu har han lofvats 10 tunland jord och dessutom mera silfver, men han kan ej gifva flickan till den hedniska familjen utan hoppas i framtiden kunna återbetala, hvad han fått och låta köpet gå tillbaka. *Många* troende kineser bringas genom barnens tidigare bortlofvande till hedningar i stora trångmål och i stor andlig nöd. För den troende flickan, som kommer in i ett hedniskt hem, finns det vanligen intet annat val än att vara trolös mot Kristus och lefva eller trogen mot Kristus och dö.

Nu till sist en varm hälsning från oss alla på denna station. Min hustru har varit öfverhopad med arbete, men Herren har hulpit. Vi hafva alla fått njuta god hälsa, våra två gossar växa och trifvas bra. Den störste, Gustaf, $2^1/_2$ år har ett för de himmelska tingen mycket känsligt sinne, hvaröfver vi mycket glädja oss. Fröken E. Andersson är nu ute på en missionsresa. De hemmavarande kamraterna hälsa eder. Frid öfver Guds Israel.

Eder i striden utgifne
Hugo Linder.

* * *

I-shï den 11 maj 1903.

Älskade missionsvänner!

»*Herren är nära dem, som åkalla honom.* Ps. 145: 18.

Huru ljufligt detta löfte gång på gång kommer oss till mötes! — Jag kan ej beskrifva, med hvilken kraft dessa ord — »Herren är nära» — hafva kommit till mig under den tid af 7 månader jag varit i Kina. Visst är, att Herren på ett alldeles särskildt sätt möter ens behof, då man i lydnad för hans bud kommer i förhållanden, som, naturligt sedt, innebära så mycket större fara både för ens andliga och lekamliga lif, som fallet är ute på missionsfälten. Vissheten om att han är nära ger dock en så förunderlig styrka i striden mot de andliga fienderna, likasom den ock fyller sinnet med frid och lugn, då man står ansikte mot ansikte med lekamliga faror. »I *allt* detta öfvervinna vi *rikligen* genom honom, som älskat oss.»

Det är vår i Kina nu och en den härligaste vår, säges det, som se'n flere år tillbaka kommit på Kinas lott, I början på året undrade man mycket, hur det skulle gå med skörden. Ingen snö hade då ännu kommit, och hvart man såg, möttes man af en ingalunda hoppgifvande anblick. Sädesbrodden, som kom så vackert upp på hösten, såg alltmer tynande ut. Hedningarna anställde flera dagars fasta för att beveka sina gudar att sända nederbörd, men vi samlades gång på gång både för oss själfva och tillsammans med de troende kineserna för att anropa lefvande Gud att i rättan tid sända den hjälp, som behöfdes, för att ej detta folk ännu ett år skulle behöfva lida brist på det nödvändigaste. Och, pris ske Gud, han hörde våra böner och sände rikligt med snö och regn, så att nu stå fälten rundt omkring denna lilla stad — och för öfrigt i bygderna rundt om, så vidt som vi ha hört — så ovanligt frodiga och lofvande, till stor glädje och hugnad för folket. Ack, att dock ett större antal, än hvad som nu är fallet, förstode att ge pris och tack därför till gifvaren af »hvar lekamlig skänk».

Att vi ock på ett särskildt sätt glädja oss åt att kineserna få god skörd förstås lätt, emedan det år efter år bevisats, att om torka inträffar eller det på annat sätt ter sig ogynnsamt för årsväxten, få »utländingarna» skulden därför, och det blir oro i sinnena. Nu syns allt så lugnt och fridfullt, folket visar oss så mycket förtroende och välvilja, att vi ibland frestas att glömma, att vi äro i fiendeland. *Frestas* att glömma, sade jag, och det med

rätt, ty verkligen glömma det, det göra vi nog aldrig. Dagligdags möter oss en hel del, som påminner oss om det outsägliga mörker, den massa synd och elände, som råder i vår omedelbara närhet, och som fullt bevisar, att den, som härskar här, är fursten öfver mörkrets här — våra själars fiende. Det är dock stort att ha fått komma ut för att, om än i ringa mån, få bidraga till att rubba denne furstes fästen och peka på Guds Lamm, som borttager *världens* synd. Mer och mer inser man, att det är ej ett lätt arbete, utan ett, som kräfver stor uthållighet och ett stadigt fasthållande därvid, att Guds ord ej *skall* återkomma fåfängt.

Låtom oss, kära vänner, ej spara någon möda i detta vårt gemensamma arbete. Jag tror, att det gäller för oss härute att arbeta så som icke bön hjälpte och för eder därhemma att bedja, som om det icke hjälpte att arbeta. Gud gifve enhvar af oss att vara trogen på vår post!

Mer än en månad har gått, se'n början af detta bref skrefs. Trägna studier, tentamina och nu senast förberedelser för utflyttning i grottor för sommaren hafva så tagit tiden i anspråk, att föga tid blifvit öfrig för brefskrifning.

Vi räkna i dag den 22 juni och ha vid det här laget smakat på litet af Kinas sommar — ha både känt och sett dess verkningar. Flera dagar ha vi redan haft 32 à 34° Cel. i skuggan, och jag behöfver inte säga, att det kännts tryckande för oss, nordens barn. En blick utöfver fälten försäkra oss ock om att vi nu vistas i helt andra klimatiska förhållanden än dem, hvari vi vuxit upp. Den säd, som för något mer än en månad sedan stod fullkomligt grön, knappast i ax, är nu afmejad och inbärgad, och landskapet ter sig som i september där hemma. En del frukt har också allaredan hunnit mogna, nämligen aprikoserna, denna trakts billigaste och rikligast förekommande frukt. Och ändå äro vi ej ännu hunna till midsommar! Ja, det är mycket, som ter sig underligt för den nykomne — hela första året i Kina möta öfverraskningar eller åtminstone alldeles nya erfarenheter, som, när det gäller dessa yttre saker, väcka ens förvåning, när det berör allvarligare, viktigare sidor af lifvet, göra en så outsägligt ondt och ofta fresta en att sänka hufvudet i misströstan och försagdhet.

Som nämnts ha vi rustat oss att för en tid lämna vårt hem här i staden och flytta ut till några svala grottor, där vi ej skola behöfva känna värmen så mycket, utan bli i stånd att fortsätta studier och andra arbeten — ja, vi voro t. o. m. i lördags morse på väg till dessa grottor, men — måste återvända, när vi hunnit endast ett par timmars färd från staden, emedan det sades, att vägen litet längre fram till följd af ett häftigt åskregn, som gått öfver den trakten, var ofarbar för några dagar! Hm, ingenting bör förbluffa en i detta land! Så fingo vi då, helt oförutsedt, bli stadsbor för ännu några dar och på nytt ta i besittning våra utröjda rum, dem vi nyss låst igen, som vi trodde, för hela sommaren. Vagnarna stå nere på bakgården packade, och själfva bo vi »i kappsäck» med endast det nödvändigaste uppackadt, i hopp om att ändå få fullfölja våra resplaner en af de närmaste dagarna. »För dem, som hafva Gud kär, tjänar *allt* till det bästa», var det ord, vi påminde hvarandra om vid hemkomsten. Det är så godt att veta, att det är *Herren*, som leder i allting, när vi endast förtro åt honom allt, som rör oss. Och det är bra tryggt och godt att få göra det. Och att få se i de mest hvardagliga saker Herrens ingripande och hjälp, det är så stärkande för tron och till så mycken uppmuntran. (Forts.)

Eder i Herren förenade
Inez Berzelius

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

I. Tacksägelseämnen:

1. För stormötet i Tong-chou-fu (sid. 85.)
2. För de nydöpta och i läran intresserade i Yung-ning (sid. 86).
3. För de 13 personer, som vid mötet i Peichoang, ingäfvo sina namn som »forskare» (sid. 87).

II. Böneämnen:

1. För missionens höstmöte, som skall hållas, vill. Gud, den 20 sept. i Jönköping.
2. För de nykomna missionärer, som studera språket (sid. 84).
3. Om en väckelse (sid. 84).
4. För den skolflicka, om hvilken broder Linder skrifver på sid. 87.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Augusti månad 1903.

N:o.		Kr.	Ö
443.	E. B., Stockholm	35:	—
444.	»Kaleb» till W. Westers underhåll	25:	—
445.	Fru Ingelstorps kinaförening till infödd medhjälpare åt Hugo Linder	100:	—
446.	K. B. med fru	300:	—
447.	Fru S. gm K. B.	10:	—
448.	Onämnd gifvare gm d:o	10:	—
449.	C. G. F., Nyäng, Vedevåg, till biblar	250:	—
450.	O. C. & L. B., Kristiania	50:	—
451.	H. Ö., Stockholm	1,000:	—
452.	C. L., Krushult gm M. E. B., Ödeshög	12:	35
453.	Till ett seminarium för utbildande af infödde medhjälpare af H. Ö.	500:	—
454.	Gm K. M. A. från Daggryningen i i Skellefteå gm H. Dillner till skolan i Tong-chou-fu	435:	—
455.	Gm J. N., Brötjemark, Drefseryds arbetsfören.	15:	—
456.	G. R.	10:	—
457.	A. D., Jönköping, till hednabarnen	5:	—
458.	P. J., Gräsö, Öregrund, Muskaregrund	10:	—
459.	A. D., Jönköping	10:	—
460.	Gm G. H., Böneryd, Ödeshög	25:	—
461.	Ett löfte åt Herren gm d:o	2:	—
462.	Auktionsmedel från Eksjö gm S. J.	207:	50
463.	»Herrens tionde» E. & J. R.	25:	—
464.	G. E. S—m, Karlstad	35:	—
465.	Skärfsta syförening gm E. G.	130:	—
466.	Onämnd missionsvän i Örebro	5:	90
467.	E. N., Kumla	3:	—
468.	C. G. B., Kristdala	100:	—
469.	A. H. H.: räntemedel	34:	—
470.	Gm G. W., Ystad	4:	—
471.	K. R., Stockholm	40:	—
472.	M. H., tackoffer gm N. H—n	10:	—
473.	K. E., Bennebol, Knutby	25:	—
	Summa kronor	3,423:	75

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Upphöj dig, Gud, öfver himmelen, och öfver hela jorden sträcke sig din härlighet! På det att dina älskade må varda förlossade, fräls oss med din högra hand och bönhör oss! Ps. 108: 6, 7.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1903.

8. Årg. OKTOBER 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Villa- och parkanläggning i L'in-tong.
(Se sid. 84.)

Innehåll:

Stora äro Herrens verk. — Missionsmöte i Jönköping. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning. — Tillkännagifvande.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Stora äro Herrens verk.*

II.

Men vi hafva också i Kina en stor, stor skara af *folket*. Jag hade så underliga föreställningar om Kinas folk, innan jag kom dit ut. Jag hade mina fördomar. Jag trodde, att kineserna voro så föga älskvärda, att man helt naturligt skulle draga sig för dem. Ja, »kines» har ju hos oss blifvit nästan ett föraktligt uttryck. Men jag vill säga eder, att Kinas folk är ett präktigt folk. Kina har inom sina gränser ett folk, som det kan vara stolt öfver, ett ännu självständigt folk, ett i många afseenden ganska ofördärfvadt folk. Befolkningen i Kinas städer minskas, under det den ökas på landsbygden. Liksom i alla land, där bondeståndet är starkt, nationen är frisk, så är det också i Kina. Folket lefver ett patriarkaliskt lif och står icke under något prästvälde. Man ser sällan en kinesisk präst; kineserna äro sina egna präster. Deras hjärtan äro ännu på det hela oupptagna, fria att mottaga nya intryck. Det är sant, att de äro rädda för allt nytt, att de äro försiktiga, när det gäller att höra något, som de icke förr hört eller sett. Men de äro ett trofast folk, när de en gång fått förtroende för något, och ett djupt anlagdt folk. Jag hade ursprungligen den uppfattningen, att kinesen var en ren materialist, att djupare sanningar för honom voro ofattbara. Men så är ej fallet. Det kinesiska folket har djupa religiösa behof. Se blott på dessa, som fasta och läsa långa, långa böner, och som göra det af ett uppriktigt hjärta! En dag kom en kvinna till en af våra kvinnliga missionärer och sade: »Jag är själf lärarinna. Jag förestår en sekt af omkring 100 kvinnor. Vi hafva gjort ett löfte, att vi vilja rena våra hjärtan, men det har icke lyckats. Vill ni meddela oss er undervisning? Jag vill bli er lärjunge, och mina lärjungar skola blifva edra lärjungar, om ni blott har något att säga oss, som kan rena våra hjärtan». — Se på dessa, som i Kina gå omkring och predika, som uppoffra sin tid för att förmana andra till dygd! Se på dessa, som äfven bland kineserna lefva ett oförvitligt lif! De äro ett bevis för, att många finnas, som känna behof af något djupare än det, som består i mat och dryck. Vi hafva också märkt, då de blifvit satta i tillfälle att höra evangelium, att en troskraft utvecklat sig i deras lif så stor, att vi, missionärer, mången gång fått sitta ned och blygas inför dem. Vi hafva ännu i dag därute en man, som står såsom ledare för en ganska omfattande verksamhet. Vid hans sida står en annan man, hvilken går omkring med en ränsel, fylld med biblar, som han sprider bland folket. Denne bibelkolportör var i många år en krympling. Så fick han höra talas om, att den förstnämnde mannen trodde på Jesus och hade blifvit en bedjare. Han gick till honom, talade med honom om hans Jesus och frågade, om han ville bedja för honom. Det ville mannen, och efter bönen stod den forne krymplingen på sina fötter samt återvände utan sina kryckor till sin hustru. Herren hade gjort honom frisk genom en kinesisk nykristens bön. Men sedan intogs hans hjärta af girighetssynden. »Nu är du frisk», hviskade fienden till honom, »nu kan du förtjäna penningar». Men så snart han låtit denna synd intaga sitt hjärta, måste han åter taga till sina kryckor. Åter böjde han sig i stoftet och bekände för Gud sin synd. Och nu går han frisk från stad till stad, från by till by, på svåra vägar och genom otillgängliga trakter, ja, till och med till fängelserna. Och ehuru han genomgått svåra lidanden, verkar han än i dag såsom ett Guds vittne, själf ett lefvande vittnesbörd om Jesu Kristi frälsande makt.

Det finnes *troskraft* bland kineserna. När våra missionärer nyligen kommo tillbaka till Kina, träffade de här och där personer med korsmärke i pannan, inbrändt med glödande järn. Under förföljelsetiden hade dessa troende kineser blifvit kallade inför sina fiender och befallda att afsvärja Jesus Kristus. Men då de frimodigt stått fast i sin bekännelse af Kristus, hade de blifvit brännmärkta med korstecknet. Älskade vänner, inför ett sådant Guds verk i hednakristnas hjärtan måste vi fyllas med djup bäfvan och vördnad. Dessa korsmärkta män och kvinnor gå än i dag därute såsom vittnen om att Herren varit mäktig att bevara dem i frestelsen; *de gå där bland kineserna som segertecken på evangelii frälsande makt.*

Det har också mycket gladt oss att höra om den *uthållighet*, som af de kinesiska kristna ådagalagts under förföljelsetiderna. En af våra nyligen utkomna missionärer berättar, att när han en dag blef bjuden af en man till hans hem, fann han i huset en predikolokal. Till svar på hans frågor omtalade mannen, att allt sedan dödsdomens upphäfvande — ungefär fyra månader efter missionärernas afresa — hade de kristna där hållit gudstjänst. Hvarje söndag hade antecknats, huru många som varit närvarande, och af dessa hade hvar och en till nästa möte lärt sig en bibelvers. Härmed hade de troget hållit i under hela den tid, som vi, missionärer, saknat tillträde till deras land.

Guds ord har fått rotfäste i Kina! Det var sant, hvad den där lärde mannen sade: »*Gud skall aldrig tillåta, att evangelium utdrifves ur vårt land*». Nej, Gud skall icke tillåta det. Det är ett verk, som skall förblifva. Detta är sålunda något att *tacka* Gud för. Men det är också något, som bör *väcka oss*, väcka oss till att mer än vi göra på allvar arbeta för, att evangelium må komma till hedningarna. Jag kan af egen erfarenhet betyga, att det finnes många, många i hednavärlden, som längta efter ljus. Jag har med egna öron hört många kineser berätta, att deras närmaste gått ur tiden, längtande, suckande, väntande, men utan möjlighet att finna sanningen, och det kännes för mig som ett oändligt stort ansvar, om vi, som hafva

* Föredrag, hållet i Trefaldighetskyrkan i Uppsala i okt. 1902, af *E. Folke*.

sanningens ljus, skulle undanhålla det för ett folk, som med glädje vill anamma evangelium.

Kina står f. n. i en mycket *kritisk* ställning. Hela den kinesiska nationen har vaknat upp och börjat fråga: »Hvad är på färde?» Jag har från nyligen utkomna missionärer hört, huru på alla trakter skaror komma för att höra, höra och höra. Vi hafva haft bref på bref från dem, som kommit tillbaka, och de säga alla: »Folket är så villigt och vänligt, men vi sakna arbetare. Bedjen Gud, att han sänder ut arbetare!» Detta synes stridande mot uppgifter, som varit synliga i tidningspressen. Vi hafva ju åter hört talas om uppror, mord m. m. Huru förhåller det sig härmed? Jo, äfven detta är sant. Ett stort uppror började på en plats, därför att katolikerna utpressade stora summor för hvad de lidit under förföljelserna. Folket reste sig och dödade en mängd kinesiska kristna. Äfven i en annan provins har gjorts uppror. Den gamla boxarligan uppträder men nu såsom regeringens fiende. Den har svurit kejsarens undergång, den hotar hufvudstaden och äfven många missionsstationer. Det är äfven sant, att två missionärer blifvit mördade i Honan. Koleran rasade där. Folket trodde, att främlingarna voro orsaken och mördade dem därför.

Men af sådant få vi icke draga den slutsatsen, att folket *som ett helt* vill utestänga evangelium eller är oåtkomligt för detsamma. Är det icke fastmera ett bevis på, att själarnas fiende söker göra, hvad han kan, emedan han fruktar, att nu har befrielsens timme slagit för det stora, »himmelska» folket, att nu skall Kristi evangelium såsom aldrig tillförene gå fram bland detta folk? Hafva vi icke sett oändligt många tecken till, att det nu uppgått en ny tid för detta land? Det är sant, att Kina haft en verklig missionstid. Från och med 1884 står Kina öppet för europeerna, som nu hafva fritt tillträde till hela landet. Förut hade Kristi sändebud och *endast dessa* tillträde till det inre af landet. Hvilken Guds barmhärtighet ligger ej däri, att folket *först* fått tillfälle att höra evangelium, att det *först* blifvit erbjudet frälsningen! Men ack, huru stor skuld måste ej vi bekänna Huru litet hafva vi icke gjort under den gångna tiden, då vi hade så alldeles särskilda förmåner! Nu, då de stora, väldiga böljorna af olika idéer öfversvämma landet, är det visserligen icke så lätt för missionen, som det förut varit. Men skola vi därför *nu* saknas på valplatsen, *nu* draga oss tillbaka? Ack, mina vänner, det ansvaret kunna vi aldrig bära. När vi genom Guds underliga ledning kommit att lefva i en tid, som knappt haft sitt motstycke på många hundra år, böra vi ock vakna upp. Kina ropar på kultur. Många röster svara: »Ja, vi skola gifva Kina *kultur utan evangelium*». En kinesisk student skref för en tid sedan en uppsats, hvari han bl. a. yttrade: »Många röster ropa: 'Gifven oss kultur!' *Men om vi icke få en lära, som kan behärska våra hjärtan, innan vi få kulturen, så äro vi förlorade. Vi behöfva en lära, som har makt öfver våra hjärtan.* **Sedan** *kunna vi taga emot kultur.*» Hvad låg i dessa ord, om icke den macedoniske mannens rop: »*Gifven oss Jesus Kristus, annars äro vi förlorade*»? Den kinesiska nationen skall utan evangelium blifva en förbannelse på jorden. Men gifven den evangelium, och den skall blifva till välsignelse äfven för oss!

Min fulla öfvertygelse är, att vårt *svenska folk* fått en särskild uppgift i Kina. Jag styrktes i denna tro under vår svåraste förföljelsetid. »Varen tacksamma», sades det oss, »att I ären *svenska* protestanter. Haden I icke varit det, så haden I icke längre haft edra hufvud i behåll.» Är icke detta ett Guds budskap till oss? Hvarför skulle det i Kina vara af så stor betydelse, att vi äro svenskar? Jo, därför att vårt svenska folk icke har deltagit i Kinas politik. Det har icke slagit sig ned i Kina för att roffa åt sig rikedomar och landområden; det har icke kommit dit för materiel vinnings skull. Vårt folk är i Kina högt aktadt. Det står rent inför kineserna. De säga om oss, att vi äro ett stilla, väluppfostradt folk, hvars alla barn kunna läsa, och detta talar man om ända långt in i det innersta af landet. Detta är till stor hjälp för oss, då vi söka vinna insteg bland folket, och härmed har Herren gifvit oss den vinken: »Gån och dragen nytta af detta för Kristi rike!» Jag tänker särskildt på Uppsala, på det ljus, som strömmar ut därifrån. Skulle icke Uppsala kunna blifva en ljusbärare äfven för Kinas mörka nejder? Skola vi behålla allt godt, vi hafva, för oss själfva, eller vara villiga att dela med oss åt de behöfvande? Skola vi behålla alla våra »Pauli och Barnabas i Antiokia», eller vilja vi sända dem till den mörka hednavärlden? O, att Herren finge väcka oss till besinning öfver våra stora förmåner men också öfver vårt stora, stora ansvar! Må han få välsigna oss för sitt namns skull! Amen.

Missionsmöte i Jönköping.

S. M. K:s höstmöte hölls den 20:e september i Stora missionshuset i Jönköping. Mötet öppnades med bön af apotekare Sandblom, missionens ombud på platsen. Kommittéens ordförande höll därpå föredrag öfver Apg. 13 om den första hedningkristna församlingens utsändande af missionärer. Ingeniör Landgren talade om eld- och molnstoden i 2 Mos. 13. Förmiddagsmötet afslöts af sekreteraren.

För att bröderna från Stockholm skulle få tillfälle att sammanträffa med missionsvänner dels från staden och dels från landsorten hade anordnats gemensam middag på ett af pensionaten. Under densamma uppläste sekreteraren utdrag ur bref från missionärerna Bergling, Stålhammar och Blom, hvilka alla innehöllo mycket uppmuntrande underrättelser om missionens framgång. Br. Bergling hade fått döpa flere personer i Hancheng, och flere forskare hade anmält sig till erhållande af undervisning. Broder Blom hade lyckats hyra hus i Honan Fu, som hitintills hårdnackadt hållit missionärerna ifrån sig.

Vi känna oss synnerligt tacksamma emot vännerna i Jönköping, som på detta sätt gåfvo oss tillfälle att få

hafva gemenskap med bröder och systrar, som bedja och arbeta för missionen i Kina.

Eftermiddagsmötet började med föredrag af kyrkoherde Hagberg, som talade öfver orden ur Ps. 18: »*Du gjorde rummet vidt för mina fötter*», framhållande, huru missionen gått framåt både i hemländerna och på missionsfältet.

Härpå följde en högtidlig akt, i det fröken *Ida Andersson*, bördig från Jönköping och dotter till aflidne predikanten vid Jönköpings missionsförening Johan Andersson och hans efterlefvande maka, afskildes till missionär. Före afskiljningen höll sekreteraren ett tal till missionsvännerna och den utgående system med anslutning till Gossners bekanta ord: »bed och brinn». Så nedkallades öfver henne Guds välsignelse, hvarefter hon erhöll minnesord af flere vänner.

Fröken Andersson omtalade, huru det gått till, att hon nu stode färdig att med sin Frälsare »gå öfver till andra sidan», gå ut med evangelii dyrbara budskap till Kina, samt bad att få vara innesluten i missionsvännernas förböner.

Fröken Mary Ramsten* berättade om arbetet i Kina och de rika tillfällen, som de kvinnliga missionärerna hafva att arbeta för Gud, samt uppmanade missionsvännerna att ställa sig inför Gud med den frågan: »Herre, hvad vill du, att jag skall göra?»

I anslutning till 2 Tess. 1: 3: »*Vi äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder, mina bröder*» o. s. v. uttalade ordföranden till sist en hjärtlig tacksägelse till Jönköpings missionsförening samt till dess styrelse för det varma deltagande i arbetet, hvaråt S. M. K. fått glädjas alltsedan 1890, då missionär August Berg utgick till Kina. Gud har välsignat arbetet, och detta är lön nog.

Vi känna oss tacksamma mot Gud för mötet i Jönköping, ty vi förnummo, att Guds Ande verkade och trots vår svaghet, gaf djupa intryck. Han vakar ock öfver det utsådda ordet och skall låta det bära frukt, sitt namn till ära.

* * *

Fröken Ida Andersson afreste från Malmö den 25 sept. och skulle den 29 gå ombord i Genua å ångaren Hamburg.

Axplock från fältet.

Missionär Blom meddelar, att en hemställan håller på att formuleras af missionärerna därute till de kristna i hemlanden, att de skola utsända ett tusen nya missionärer till Kina. »Om», skrifver han, »de nuvarande förhållandena få bestå, har missionsarbetet omätliga möjligheter för sig».

* * *

Vid *Si üen*, en utstation till Hancheng, hafva nyligen förhyrts en bönsal och två rum. De troende på platsen tillika med församlingen i Hancheng vilja betala hyran för bönsalen. Troligen kommer frk. Sigrid Bengtson att flytta öfver till denna by.

* Såsom framgick af S. L. nr 8 var det beslutadt, att fröken R. skulle resa ut redan i augusti. Resan blef emellertid uppskjuten på grund af att hennes sällskap ändrade resplan.

Brefafdelningen

Hancheng den 27 maj 1903.

I Herren älskade missionsvänner!

Nåd och frid!

»— — — *Gud gaf växten!* Så är nu hvarken den något, som planterar eller den som vattnar, utan Gud, som *gifver* växten.»

Tacksamma mot Herren för hans godhet mot oss kunna vi nu få glädja våra medarbetare och i vår mission intresserade vänner därhemma med att vi åter fått inhösta några kärfvar.

Vårt missionsmöte, som var bestämdt att hållas den 23—24 d:s, tog egentligen sin början den 22, enär en hel del långväga ifrån intresserade redan då infunnit sig, och slutade den 25, då de besökande efter intagen frukost eller middag vände om hem.

Till mötet hade jag inbjudit bröderna Folke och Berg jämte eng. missionären Gillies i Hotsin (vår närmaste utl. granne), men mötesdagarne kommo och gingo, utan att någon af de inbjudne eller andra utländska bröder infunno sig. Alltså, samma missräkning som vid förra missionsmötet! Dock, man får i Kina vänja sig vid missräkningar och därigenom lära att bli mer och mer beroende af *Herren allena*.

Vi lyfte därför våra »ögon upp till bergen» — och han, *som ännu aldrig svikit oss*, kom och blef oss nära från början till slut. Några äldre bröder från vår f. d. station, Hotsin, samt utstationen P'ei chuang kommo, och kände vi oss mycket tacksamma för deras besök och hjälp.

Vår mycket frimodige lärare och evangelist Ki föreslog före missionsmötets början, att vi skulle sända ett mötesprogram till stadens högste mandarin och samtidigt hälsa, att han vore välkommen till hvilken gudstjänst han än kände sig intresserad af att öfvervara. Som förslaget till en början syntes mig djärft, gick jag först efter bön och öfverläggning in därpå. Första mötesdagen kommo tvenne betjänter från rådhuset med hälsning från mandarinen, att han hade ämnat komma men i sista stunden blifvit hindrad af viktiga affärer. Samma betjänter framförde ock en hälsning från t'ai-t'ai (den store mannens fru) och lao t'ai-t'ai (hans moder), att de voro mycket tacksamma för ett besök i rådhuset af min hustru och syster Bengtson, när det fölle sig lägligt för dem. För denna *seger*, hvartill lärarens förslag ledt, tackade vi innerligt Herren, vissa om, att vunne vi blott tillträde till den store mandarinens fru, vore vägen därmed banad till den högsta samhällsklassens hem.

Men detta blef ej den enda segern. På första dagens e. m. infann sig nämligen stadens militärmandarin i sällskap med högskolans rektor och ännu en för tillfället här boende mandarin med svit. Under ett två timmars långt möte, hvarunder en skollärare från Hotsin och jag predikade, sutto de kvar.

Tidigt dagen därpå infann sig den store mannen. Han hade af programmet sett, att dopakten skulle äga rum kl. 10, och jag förstod, att han särskildt traktade efter att få öfvervara den. Han var iklädd full galadräkt och ett kolossalt pärlband samt hade både ridande och

löpande följe. Att han uppträdde med sådan pomp och ståt, var naturligtvis för att hedra oss. Men mig satte det i förlägenhet. Jag hade nämligen bedt honom komma i civil dräkt, m. a. o. inkognito, emedan enligt etiketten högtidsdräkten kräfver ett därefter afpassadt mottagande. Jag sökte dölja mina känslor, men han genomskådade mig och bad ögonblickligen att få aflägga sin »härlighet». Efter en minut var han förvandlad till privatman, och sedan han druckit en kopp te, följde han med ut i kapellet, där han åhörde min doppredikan och kandidaternas doplöften. Därpå följde han oss till dopgrafven på främre gården och bevittnade den för honom säkerligen intressanta akten. Medan jag tog af mig dopdräkten, skickade han efter sin högtidsskrud och försvann. Hvad han tänkte om allt, hvad han hörde och såg, vet jag följaktligen icke. Men att han var tacksam för den honom bevisade hedern att hafva blifvit inbjuden, det hade jag sett.

Af 28 »sökare» erhöllo blott 5 vid detta tillfälle dopet, näml. 2 män och 3 kvinnor. Af männen var den ene vår skollärare Hsüin, en af de första, jag här lärde känna. Genom hans bemedling erhöllo vi vårt hus i Liurïtsuen. Tidigt visade han sig intresserad, mottog, snart sagdt, från början läran om Gud men förkastade i likhet med de flesta konfucianister läran om Kristus. Först efter 5 års forskning och nästan oatbrutet umgänge med församlingen har han lärt sig fatta och *fröjda* sig åt läran om försoningen och rättfärdiggörelsen genom tron utan lagens gärningar. Hela hans ansikte strålade, när han hörde, att han skulle få bli döpt.

Den andre, hvilkens namn är Li, är också lärare, ehuru ännu icke graduerad. Äfven han har rört sig mycket ibland oss, alltsedan vi kommo hit, ehuru han vissa tider ej låtit höra af sig. Länge säger han sig ha trott på läran men kunde och ville icke lämna sina synder. Vid vårt kapells invigning kom han med efter att ha varit borta ifrån oss en längre tid. Sedan jag efter gudstjänsten hälsat på honom, kom jag kanske mindre välbetänkt att midt ibland folket i kapellet fråga, om han kom endast för att *se*. Han rodnade djupt, och jag ångrade, hvad jag sagt, men kom mig icke för att taga mina ord tillbaka, emedan flere kommo omkring mig för att hälsa. Senare sökte jag efter honom, men då var han gången — kanske för alltid, tänkte jag. Jag bad då så innerligt Herren förekomma, att han genom mitt ovisliga tal skulle blifva bortstött. Påföljande söndag, då jag kom in i kapellet, fick jag åter till min stora glädje se honom, och sedan dess har han behållit sin plats ibland oss. I början af mars kom han och berättade mig, att han efter två månaders häftig inre strid blifvit omvänd, och att min oväntade fråga på juldagen gifvit anledning till denna strid emellan ljus och mörker. »Kortleken», sade han bl. a., »som förr varit mig så kär som lifvet, och som jag aldrig trodde mig kunna lämna, har sedan i julas bränt i mina händer, så att jag måste kasta den ifrån mig, och nu skyr jag såväl den som de platser, där jag med korten i hand tillbringat både nätter och dagar.» Aldrig förut har jag bland kineser hört om en omvändelse, som så liknat omvändelserna där hemma. Vid vårt församlingsmöte, där dopkandidaterna rekommenderades, förordades han varmt.

Den första af kvinnorna hette Jang. Hon afvande sig från opium hos syster Sandberg och kom redan under den tiden till tron. Ett stort verk har Herren utfört hos denna kvinna under de tre år, hon stått på prof, men det har gått genom nöd, sjukdom och förföljelse. Hon kan sålunda redan nu betraktas som en beprövad kristen. Klartänkt, begåfvad och egande stor lätthet att uttrycka sig, gör hon frivilligt tjänst som bibelkvinna. Hon är för öfrigt hustru till en silfversmed i staden.

Hsiao chen, adopterad dotter till den ofvannämnde silfversmeden, fick göra sin moder sällskap i dopgrafven, sedan hon följt henne på den »nya lefvande vägen» i nära två år. Hon är blott 15 år, mycket intagande och begåfvad, kan både läsa och skrifva. Och hvad bäst är, hon kan svara motståndarne: »Jag *vet*, att Herren är sann Gud, ty han har hört och besvarat mina böner.»

Shi ta sao, den femte af de nyupptagna medlemmarna, är en f. d. vegetarian, som sträfvat mycket för att frälsa sin själ, men till sist funnit, att hon »lagt ut sitt arbete för det, som ej var bröd.» Äfven hon har allt sedan systrarna Sandbergs och Ulffs tid studerat läran med ifver, ehuru det gått sakta, enär hon är ovanligt litet begåfvad. När hon fick höra, att hon var med bland de rekommenderade, syntes hennes bägare riktigt öfverflöda. Skulle ej någon af S. L:s läsare vilja anteckna dessa nydöptas namn och på bestämd dag bära dem fram inför Herren?

Förutom glädjen att få välkomna dessa fem i församlingen fingo vi under andra mötesdagen anteckna 14 nya »sökare», som alla rekommenderades af förutvarande intresserade eller församlingsmedlemmar. F. n. uppgår alltså sökarnes antal till 35, af hvilka, om Herren får leda dem framåt, jag hoppas redan vid kommande höstmissionsmöte få döpa omkring en tredjedel.

Våra missionsmöten hafva under de föregående åren bekostats af oss själfva. Till följd af den utarmade belägenhet, hvari folket här befinner sig på grund af de tre på hvarandra följande »magra åren», kunde jag icke nu heller begära deras hjälp. De intresserade hade ju tecknat bidrag till kapellets uppförande t. o. m. öfver sin förmåga. Alltså hade vi själfva att bekosta bespisningen af de till 80—85 uppgående matgästerna jämte 4 à 5 riddjur. Under mötesdagarna sökte jag dock att påvisa, hvad Herren i detta stycke väntar af församlingen och uppfordrade till teckning af frivilliga bidrag för betäckande af utgifterna för *nästa* missionsmöte. Hur tacksamma voro vi icke mot Herren att finna dem utan *ringaste missnöje* sätta i gång en insamling, som belöpte sig till inemot 13.000 kash = omkring 25 kr. Som mjölpriserna efter den utomordentligt fina skörd, som nu står färdig att inbärgas, näppeligen komma att uppgå till mycket mera än tredjedelen af nu gängse priser, kommer denna insamling att nära nog betäcka utgifterna för höstkonferensen. Härmed är ett länge eftersträfvadt mål vunnet ej blott för detta utan ock för de kommande åren. Huru uppmuntrande är det icke att se barnen börja gå! Själfva ha de nu ock vidtagit mått och steg för att få en *egen* bönsal vid vår utstation Siüien. Gärna håller man ju till en början de små under armarna, för att de åtminstone skola *känna* sig litet tryggare.

»*Gud ger växten.*» Lofvadt vare hans namn!

Min hustru och syster Bengtson förena sig med mig i innerliga hälsningar.

I Herren tillgifnast
Rob. Bergling.

Kinematografbilder

från Sin-an Hsien, Honan.

Tiden rusar fram som en hastigt ilande ström. Den vänder ej åter, den står aldrig stilla. Den ena händelsen aflöser den andra alldeles som taflorna i en kinematograf, så hastigt, att man tror sig se blott en enda rörlig tafla. —

Huru mycket har ej passerat under de tre snart flydda åren! Händelser hafva timat blott inom den trånga värld, i hvilken vi röra oss, händelser, som ett sekel ej förmår utplåna ur historien. Allt är dock nu som en dröm, en stygg dröm, eller en tafla, som ständigt växlar. De första bilderna voro dystra, ja, hemska: Försåt, krig, hungersnöd. Mycket blod flöt. Nöd, jämmer och förtryck följde i spåren. Så kom en lugnare tid, då visserligen vågorna bröto sig starkt emot vågbrytaren men dock ej förmådde öfverstiga fördämningen.

Småningom lugnade sig det oroliga folkhafvet, och en förunderlig stillhet inträdde, alldeles som om någon, som haft makt, hade sagt sitt: »Tig och var stilla!» De oroliga sinnena hållas fortfarande stilla, åtminstone hvad rörelsen på ytan beträffar. Och så länge ytan är lugn, invaggar sig mången lätt i förhoppningar om, att det är lugnt också på djupet. Så ej den vane seglaren. Han vet, att det gifves förrädiska underströmmar, hvilka, då tillfälle gifves, skola gifva sin kraft tillkänna. Han vet äfven, hvar marströmmen flyter fram, och styr sin farkost vid sidan af den.

Hvad Kina en gång varit, kan det aldrig mer förblifva. Det gamla dödslugnet är förbi, och det nya lifvet hotar att spränga portarna. Det finns inom Kinas millioner både för mycken kraft och för mycket dåligt material, för att lugnet numer skall kunna bibehållas. I något hörn röra sig alltid de dåliga krafterna. Men, Gud ske pris, äfven de goda krafterna kämpa, och därför äro scenerna så växlande. Än en ljus utsikt, än en dyster tafla. — Något af bäggedera skall inrymmas i dessa kinematografbilder från Sin-an Hsien för att nu och framdeles ställas de intresserade för ögonen.

En af edra medarbetare lämnade för någon tid sedan åter fosterjorden, hem, anhöriga och vänner — anlände till det fjärran östern med hopp och — undran. Hvad skall möta dig här, du pilgrim från norden? Ett långt lif, uppfylldt af arbete för din Gud, eller en kort tids arbete och så martyrkronan? Hurudan är ställningen nu i detta land? Den sista frågan besvarades först: *hoppfull.* Efter en månads resa inåt landet blef svaret: *lifsfarlig,* och efter ännu ett par månaders bidan: *lugnande.* Färden fortsättes, men efter en tid förändras åter färgen. Den provins, dit den resande styr färden, är i häftig jäsning. »Död åt utländingen!» är lösen för dagen. Dock, ännu en gång tystas bullret, och främlingarne ses brådskande sprida fridsbudskapet. Kanske kommer snart en ny våg och tystar lofsången. Tiden är kort! Gud tages med i beräkningen. Själarna äro dyrköpta. Jesus dog för dem. Huru långt böra vi följa honom i spåren? Är halfva vägen nog, kanske tre fjärdedelar? Och sedan draga vi oss tillbaka, då det kostar oss för mycket? Nej! En trogen vän följer sin vän i döden. Intet mindre duger, men ej heller något mer begäres. Sedan kampen är utkämpad, få segerns frukter njutas vid segerfurstens sida.

För två månader sedan anlände jag till Sin-an Hsien — den plats, där jag före förföljelsen verkade någon tid tillsammans med frk. E. Andersson. Stationen var nu upptagen af missionär Stålhammar, hvarför annan boningsplats måste anskaffas. Herren, han, som visste behofvet, hade ett litet billigt hus i beredskap. En medarbetare, som delade samma intressen, gaf Gud också i frk. M. Pettersson. Penningar till hyran för huset hade Herren sändt på enskild väg. Midt under det att i staden talades om död åt utländingen, förde Gud sina tjänarinnor till stadens stora gata, för att de skulle bo midt ibland sina fiender. Han hade ock i samma gård utsett åt sina tjänarinnor två kinesiska medhjälpare, som voro villiga att understödja dem med bön och vittnesbörd. Kort därefter tillfångatogs ledaren för oroligheterna. Han fick 800 slag och 50 örfilar såsom straff för sitt onda uppsåt. Sinnena synas nu lugnare och arbetet fortgår.

Vi äro just i dag hemkomna från ett bybesök en svensk mil från staden, där vi varit från lördagen till måndagen dels för att leda gudstjänsterna, dels för att undervisa kvinnliga sökare och församlingsmedlemmar. Säden hvitnar till skörd, och fälten äro stora. Byar och städer rundt omkring oss behöfva besök. Invånarna bedja och bedja om igen att få besök men få vänta, vänta, vänta, emedan det saknas penningar, medhjälpare och tid. Hvad behöfs för att kunna resa bland kineserna? Först behöfs det *penningar,* ty att resa är dyrt i Kina. Dels skola de infödda medhjälparne aflönas, dels måste de fattiga, hos hvilka man tager in, hafva ersättning för sitt besvär. Så behöfs det *goda infödda medhjälpare.* De skola utbedjas och undervisas. Ock sist men icke minst behöfs *tid,*

För att få tid till flitiga besök hafva M. P. och jag bedt att få lämna stationsarbetet. Herren har lagt på våra hjärtan att uppsöka folket, där de bo, och gifva dem evangelium. Stationsarbetet kräfver mycken tid och kraft och får ej heller försummas af dem, som fått detta pund att förvalta. Skolorna måste tillses, opieasylerna öfvervakas och församlingen vårdas. De, som hafva familjer, kunna ej heller lämna sina hem så ofta och för så långa tider, som de ogifta kunna.

Vi önska nu att få intresse, förböner och materiell hjälp. Vi vilja se Guds välbehag öfver vårt arbete, därigenom att han uppväcker medarbetare i hemlandet. Ju flera medintresserade, dess mer kan åstadkommas härute. Gån ut på gator och gränder och bjuden till Lammets bröllop! Hur går det till i Kina att efterfölja den befallningen? Man beder först Gud om ledning, hvart man skall begifva sig. Så får man antingen inbjudning eller längtan till en plats, eller vaknar ens oro för en bestämd ort. Om vägen dit är för lång att gå, hyr man en åsna att rida på, som också bär de nödvändiga reseffekterna. Så måste man hafva en eller två troende män med, som kunna hjälpa till genom att predika för männen, ty kvinnornas fattningsförmåga här ute står så lågt under männens, att, om bägge parterna på en gång skola tillgodoses, är det bäst att skilja dem åt. Ett litet förråd af mat och kläder måste medföras. Mycket kärlek och tålamod måste utbedjas för hvarje expedition. Profven äro många och omväxlande.

På ofvan nämnda besök hade vi tre vuxna kvinnor och ett barn inne hos oss i ett litet rum öfver natten. Jag band min hängmatta i en bjälke i taket och undslapp

så en del af svårigheterna. I daggryningen äro våra åhörare färdiga att lyssna till vår undervisning. Sedan växlar auditoriet under dagens lopp, i det nya personer ständigt infinna sig, alla mer eller mindre mottagliga för intryck. Efter några dagars eller veckors besök på en plats behöfver man själf hvila och vederkvickelse. Man vänder då åter till sitt hem, där man visserligen ej kan få stänga sin dörr och säga: »Jag är trött», men där man dock kan få stärka sig med tjänligare föda och längre morgonsömn.

Många hjärtan hafva vaknat upp och begära något bättre, än hvad Kinas torra klassiker och den tomma afgudadyrkan kunna gifva en törstande ande. Bland våra åhörare äro alla stånd representerade. Höga och låga, fattiga och rika, alla behöfva de samma själaspis. Hvem vill hjälpa till, hvem vill stå troget vid trossen, hvem vill underlätta?

Hvad I hafven gjort en af dessa mina minsta bröder, det hafven I gjort mig!

För Jesus och Kina

Sigrid Engström.

Sin-an Hsien den 22 juni 1903.

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref från missionär G. A. Stålhammar.

Sin-an Hsien den 15 juni 1903.

— — — Vi hafva haft besök af missionär Blom ett par veckor. Det gällde att söka öppna Honan Fu för missionsarbetet. Det har varit och är fortfarande en hård strid om den staden. Folket här i Honan anse nämligen Honan Fu nära på som rikets hjärta. Och att låta utländingarne få fast fot där, det betraktas af många som Kinas undergång. (Jag blott säger att folket kring Honan Fu äro så där högfärdiga och inbilska). Honan Fu är ju det uråldriga Kinas hufvudstad under många märkliga och dådkraftiga dynastier. En af Kinas ryktbaraste hjältar, som efter döden upphöjdes till rang, heder och värdighet af gud, och hvilkens tempel finnes i alla städer i halfva Kina, ligger begrafven strax utanför Honan Fu. Vid hans graf samlar sig nu folket allt emellanåt för att rådslå om tidens tecken. Missionär Bloms namn är kändt från Honan Fu till Yuincheng Han är en representant och målsman för de fruktade utländingarne, och så öfverlägga de om, huru de lämpligen skola kunna göra slut på oss.

I april månad var Blom här, och då försäkrade patrioterna i sin ifver, att, om han blott visade sig inom Honan Fu-distriktets gränser, skulle de taga hufvudet af honom. Mandarinerna voro så rädda, att de absolut hindrade honom från att besöka staden. Guvernören skref i sin ängslan, att 100,000 människor voro samlade kring stadsportarna! Det var i sammanhang med de höjda skatterna.

Missionär Blom fick sålunda resa med oförrättadt ärende, och husfrågan stod, som den stått under ett decennium.

Den 28 maj hade det regnat ett par dagar, och vinden blåste och ruskade i trädkronorna. På f m. uppenbarade sig helt oförmodadt broder Blom under uppehållet mellan tvenne regnbyar. »Hvart skall du fara?» frågade jag. »Jag är på väg till Honan Fu», sade han, och följande morgon fortsatte han i strilande regn till hufvudstaden. Han åtföljdes af sin tjänare Cheo och vår evangelist Kong. Vi bådo mycket till Gud för en god utgång.

Han reste på lördagen, och i måndags kväll uppenbarade han sig åter. Icke trodde vi precis, att det skulle gå så fort och befarade därför det värsta. Mycket riktigt, han hade åter blifvit bortkörd, men ett hus hade han dock fått, och det skulle tills vidare hållas af evangelisten Kong. Mandarinen offrade en half dag och en half natt för att framställa för Blom omöjligheten för honom att stanna i Honan Fu. »Folket gör uppror, och så fördärfva de både er och mig. Ni måste genast resa er väg!» förklarade han. »Jag lämnar inte staden, förrän jag fått ett hus», svarade broder Blom. Det finnes godt om både hus och hyresvärdar i Honan Fu, men ingen ville ens för en förmögenhet under den närvarande situationen äfventyra att släppa sin egendom i hans händer. Klockan närmade sig 1 på natten, när mandarinen med oförrättadt ärende aflägsnade sig. Han lämnade en polisman kvar på värdshuset. På morgonen, när de vaknade, sade polismannen till Blom: »Ack, det är ett släpgöra att vara polis! Kan jag inte få bli kock hos er och laga mat?» — »Jo, det kan du väl få», sa' Blom, »men du får lof att först skaffa mig ett hus med kök i!» Polisen funderade och sade, att hans mor hade en lägenhet, som hon nog ville hyra ut, och så skyndade han bort för att ordna om saken.

Gumman var emellertid litet mer försiktig än hennes son, ty efter en stund kom han tillbaka och sade: »Herrn vill ha ett hus? Det finns ju hus, tillhörande staden! Om inte enskilda vilja hyra ut, så försök få ett sådant!»

Härpå hade Blom ej tänkt. Ögonblickligen skickades evangelisten Kong till mandarinen med en förfrågan, om man ej tillsvidare kunde få låna ett af stadens hus. Efter en liten tid skulle det nog gå lättare med husaffärerna bland de enskilda! Mandarinen gick genast in på förslaget och öfverlämnade till Blom en lägenhet på 17 rum. Den ligger vid en stor gata strax intill rådhuset. Evangelisten Kong installerades där, och en kärra afhämtade broder Blom för att köra iväg med honom utom Honan Fu's hank och stör.

Slutet på alltsammans är sålunda, att Gud på ett märkvärdigt sätt gifvit oss ett hus i själfva Honan Fu, och där förkunnas nu evangelii sanningar. Vi vilja hafva tro för fortsättningen och bedja, att Herren må leda allt i stillhet framåt.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

I. Ur missionärernas bref.

Tacksägelseämnen: De 5 nydöpta och de 35 sökarne i Hancheng. Mandarinens vänliga hållning. Församlingsmedlemmarnes offervillighet (sid. 92—93).

Öppnandet af Honan Fu för missionen (sid. 95).

Böneämnen: De nydöpta och sökarne i Hancheng (sid. 92—93).

Materiell hjälp och goda infödda medhjälpare för evangelisationsverksamheten i trakten af Sin-an Hsien. Ökadt intresse och förbön bland missionsvännerna (sid. 94).

II. Från stationerna.

Honan. Honan Fu (C. Blom). *Tacksägelse:* Att Honan Fu, hufvudorten på vårt fält, öppnat sina portar för Jesu vittnen.

Böneämnen: För befästande af arbetet i Honan Fu; för evangelisten Kong, att de första intryck, han fick af evangelium, måtte förblifva andekraftiga; att oroligheterna på grund af skatteförhöjning i Honan måtte upphöra.

Sin-an (G. A. Stålhammar). *Böneämnen:* Om flere arbetare för Herren i våra stora distrikt i Honan; om lämpliga infödda medhjälpare: passande bokspridare för Sin-an- och Nienchi-distrikten samt om anda och kraft i arbetet; lämpliga bibelkvinnor; dugliga evangelister; lämplig ledare på utstationen Nienchi; om medel till arbetets framförande och till goda böcker och skrifter; till upprättande af en opieasyl. (Opiumlasten är ett sådant förskräckligt elände; vi predika för folket opierökningens synd och straff men räcka dem ej en hjälpande hand till räddning. Anordnandet af opieasyl är ej så lätt, ty jag hinner ej själf taga den omedelbara ledningen af arbetet. Vi bedja och vilja tro, att Herren skall leda). Skolverksamheten. (Gud hjälpte oss till en liten gosskola i februari, men den behöfver bli bättre. Vi ha ej lämplig lokal).

Tacksägelseämnen: För stormötet den 9 o. 10 maj. Sju män och åtta kvinnor upptogos genom dopet i församlingen. Gud rör vid människornas hjärtan, och vi vilja i enfaldig tro gå framåt, tackande honom för hvad vi se. Vi hafva äfven ett par sökare, hvilka hittills under den gångna tiden varit ämne till tacksägelse, och vi bedja, att Gud i fortsättningen skall bevara dem. I Nienchi grundades den första lilla församlingen vid stormötet. Tre bröder döptes. Tack och lof! Oroligheterna bland folket under maj månad på grund af höjda skatter och oroande rykten ha nu fullkomligt upphört, och lugn råder. Mandarinen i Sin-an ställde sig på det mest kraftiga sätt på det rättas sida för att upprätthålla lugn. Gud har gifvit oss en bra mandarin.

Sin-an (M. Petterson). *Böneämnen:* Att vi må få krafter nog att möta alla de kraf, som ställas på oss; om medel till bokförsäljare, evangelist och bibelkvinna.

Yongning (Anna Janzon). *Tacksägelseämnen:* 1) Guds bevarande nåd under oroligheterna; 2) Välsignelse bland skolflickorna; 3) De tre män, som döptes på våren.

Böneämnen: 1) att Gud må utgjuta sin Ande öfver de kristna; 2) att vi i stillhet och lugn måtte få fortsätta arbetet; 3) att Herren må gifva oss en lämplig evangelist och bibelkvinna; 4) att Herren må gifva flera af skolflickorna nåd att intaga en afgjord ställning för Kristus, och att de sedan må blifva till nytta i evangelium.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under September månad 1903.

N:o.		Kr.	Ö.
474.	S. H.	5:	—
475.	S. J., Gransbo, Tranås,	25:	—
476.	Boda mfg gm A. D., Ofvanmyra,	25:	—
477.	Östra Härads Kristl. Ungdomsförbund till C. Bloms underhåll gm A. S.	150:	—
478.	Onämnd, Hvetlanda, gm d:o	10:	—
479.	Söndagsskolan i Erikshester gm d:o	5:	71
480.	G. R.	5:	—
481.	Kollekt i Sjötorp gm N. H.	126:	21
482.	F. H.	3:	—
483.	M. S., Mora,	50:	—
484.	H. Ö., Stockholm,	1,000:	—
485.	E. B., d:o,	20:	—
486.	J. J., Uppsala,	10:	—
487.	A. Ö., Stockholm,	5:	—
488.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, till Böllings underhåll gm A. R.	100:	—
489.	»Senapskornet», Öfverum, gm O. Å.	15:	—
490.	G. J., Höreda, Lekeryd,	15:	—
491.	Från de gamla vid Sabbatsberg gm F. L.	1:	—
492.	Missionsförsäljning i Hammarstrand gm K. N.	86:	—
493.	»Ett offer i Herrens tjänst»	25:	—
494.	Från A. S. L., Ullevi, till hednabarnen	2:	82
495.	A. D., Jönköping,	7:	50
496.	J. J., Maramö, Vernamo,	10:	—
497.	E. H., Sundsvall, gm G. E. S.	25:	—
498.	»Tackoffer»	36:	—
499.	Gm N. O., Huskvarna,	40:	—
500.	Lösens arbetsförening gm H. B.	25:	—
501.	P. A. J., Linkulla, Torpa, gm K. B.	10:	—
502.	»Missionsäpplen» gm d:o	1:	50
503.	Från en broder i Småland	10:	—
504.	Mullsjö arbetsförening gm C. L.	100:	—
505.	Ch. S:s sparbössa gm d:o	4:	—
506.	A. K., Jära, Jönköping,	5:	—
507.	Onämnd från Alingsås gm J. H.	5:	—
508.	B. D., Göteborg.	600:	—
509.	Kollekt i Lidköping gm G. S.	9:	61
510.	Ungdomsföreningen i Stångberga gm V.	3:	—
511.	Ch. A., Vadstena,	10:	—
512.	Småflickornas syförening i Hammarstrand gm K. N.	3:	12
513.	Halfårsunderhåll för infödd evangelist gm A. J., Brotorp, Lindesberg,	75:	—
514.	A. S., till G. A. Stålhammars underhåll	900:	—
515.	H. B., Malmö,	10:	—
	Summa kronor	3,574:	47

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och Herren skall vara konung öfver hela jorden; på den dagen skall Herren vara en och hans namn ett. Sak. 14; 9.

Tillkännagifvande.

Äfven i år hålles en försäljning i december månad för Svenska Missionen i Kina. Gåfvor från landsorten mottagas med tacksamhet, och böra de insändas till missionsexpeditionen, Malmtorgsgatan 8, Stockholm.

*

En skildring af Fru Naëmi Linders sjukdom och hemförlofning har kommit oss tillhanda just som tidningen var färdig att läggas i press och måste fördenskull öfverstå till nästa n:r.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1903.